

Mesaj 3

Domnișoarei Christina îi sticliră o clipă ochii mai viclean. Egor își puse mâna pe frunte. Ce straniu miros în camera aceasta. Nu cumva o fi chiar camera ei? Cu coada ochiului privi spre celălalt perete. D-na Moscu îi spusese că e un salon, dar se afla acolo, în colț, un pat mare, alb, cu perdele. Ridică încă o dată privirile spre portret. Domnișoara Christina îi urmărise toate mișcărilor. Egor citea bine în ochii ei; îl văzuse când a descoperit patul și n-a roșit; dimpotrivă, continuă și acum să-i susțină privirea, oarecum provocatoare. "Da, asta e camera mea de fată și acolo e patul meu" — parcă îi vorbeau ochii domnișoarei Christina.

— Ce spui, d-le profesor?! Întrebă din nou Sanda.

D-l Nazarie rămăsese încremenit de cum dăduse cu ochii de portret. La început i s-a părut că vede din nou nălucirea din noaptea trecută, chipul acela de abur; care se apropiase atunci, la masă, de umerii d-nei Moscu. Teroarea îl împietrise. Dar îl deșteptase din spaimă Simina, care trecu lângă el și îl privise mirată, bănuitoare.

— Mi se pare un lucru extraordinar, vorbi apăsător d-l Nazarie. Se liniștise. O liniște nefirească, un început de nesimțire. Mirosea ciudat în odaie; nu a mort, nici a rai sau a flori funerare, ci un miros de tinerețe oprită pe loc, oprită și conservată aici, între patru pereți. O tinerețe de-acum multă vreme. Parcă soarele nu trecuse prin această odaie și timpul nu măcinase nimic. Nimic nu părea premenit, schimbat de când murise domnișoara Christina. Mirosul acesta e parfumul tinereții ei, resturi miraculos păstrate din apa ei de colonie, din aburul trupului ei. D-l Nazarie înțelegea acum toate lucrurile acestea mici și stranii. Se mira singur de ușurința cu care le înțelege și de graba cu care le acceptă.

— ...Un lucru într-adevăr extraordinar, adăugă el, privind din nou tabloul. Dar nu era aceeași nălucire din sala de mâncare. O foarte mare asemănare, firește. Domnișoara Christina seamănă mult cu d-na Moscu, seamănă și cu Simina. Dar chipul ei poate fi privit în liniște. Doar în cele dintâi clipe l-a înspăimântat. I s-a părut atunci că revede nălucirea. I s-a părut, numai; căci cealaltă răspânda o teroare deznădăjduită, pe care portretul nu o avea. Oboseala și tristețea odăii veneau din alte vămi și vorbeau altfel sufletului.

— Aș vrea să încerc o dată să pictez acest tablou, vorbi Egor, să-l pictez cum știu eu, iar nu să fac o copie... Sanda se apropie de el și-i apucă brațul înspăimântată.

— Bine că nu te-a auzit mama, șopti ea.

Egor vorbise destul de tare, dar d-na Moscu, așezată într-un fotoliu îmbrăcat în pânză albă, nu auzise nimic, ca de obicei. D-na Moscu cerceta cu ochii încăperea. Palpita altfel, aici, viața. Aici îi alerga gândul întotdeauna, deși nu în acest spațiu concret, nici în acest timp prezent.